

Sygn. akt III W 781/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Błaszczuk

przy udziale protokolanta: Anny Kuli, Agnieszki Bończoszek, Kamila Harasima

w obecności oskarżyciela publicznego: -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 29.09.2015 r., 05.11.2015 r., 26.11.2015 r., 12.01.2016 r., 05.02.2016 r., 24.03.2016 r., 22.04.2016 r.

sprawy **W. J.** syna Z. i J. z domu C., ur. (...) w B.

obwinionego o to, że:

w dniu 23.12.2014 r. ok. godz. 17:34 w L., kierując zespołem pojazdów m-ki V. o nr rej. (...) z naczepą m-ki K. o nr rej. (...) jadąc ul. (...) w kierunku C. z zamiarem skrętu w lewo do posesji M.(...) – magazynów (...) nie mając możliwości opuszczenia skrzyżowania najechał na pojazd m-ki P. o nr rej. (...), który wyjeżdżał z drogi serwisowej ulicy (...), mając światło zielone na sygnalizatorze z zamiarem jazdy w kierunku m-ci Ś., czynem spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, **tj. o czyn z art. 86§1 kw**

I. Obwinionego **W. J.** uznaje za winnego tego, że w dniu 23.12.2014 r. ok. godz. 17:34 w L., kierując zespołem pojazdów m-ki V. o nr rej. (...) z naczepą m-ki K. o nr rej. (...) jadąc ul. (...) w kierunku C. z zamiarem skrętu w lewo do posesji M. (...)– magazynów (...) nie mając możliwości opuszczenia skrzyżowania wznowił jazdę na skrzyżowaniu w sytuacji w jakiej przed nim znajdował się częściowo widoczny pojazd m-ki P. o nr rej. (...), który wyjechał z drogi serwisowej ulicy (...), mając światło zielone na sygnalizatorze z zamiarem jazdy w kierunku m-ci Ś., i najechał na ten pojazd czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję **art. 86§1 kw**, i za to na podstawie **art. 86§1 kw** wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł. (trzydzieści złotych) z tytułu opłaty oraz 500 zł. (pięćset złotych) z tytułu częściowego zwrotu poniesionych w sprawie wydatków, zwalnia obwinionego od zapłaty wydatków w pozostałej części, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt III W 781/15

UZASADNIENIE

W dniu 12 maja 2015 r. wpłynął do Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku III Wydziału Karnego wniosek o ukaranie **W. J.** zarzucający mu popełnienie wykroczenia polegającego na tym, iż w dniu 23.12.2014r ok. godz. 17:34 w L. kierując zespołem pojazdów m-ki V. o nr rej. (...) z naczepą m-ki K. o nr rej. (...) jadąc ul. (...) w kierunku C. z zamiarem skrętu w lewo do posesji M. (...) magazynów (...) nie mając możliwości opuszczenia skrzyżowania najechał na pojazd m-ki P. o nr rej. (...), który wyjeżdżał z drogi serwisowej ulicy (...), mając światło zielone na sygnalizatorze z zamiarem jazdy w kierunku m-ci Ś., czynem spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym – tj. o czyn z art. 86 § 1 kw.

W oparciu o wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. J. zamieszkuje w miejscowości G. w gminie C., jest kawalerem i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Jego źródłem dochodu jest umowa o pracę w charakterze kierowcy, z której osiąga dochód 1650 złotych brutto, posiada także samochód marki A. z 1996 roku.

Obwiniony w dniu 23 grudnia 2014 roku ok. godz. 17:34 poruszał się pojazdem członowym składającym się z ciągnika siodłowego V. (...) o nr rej. (...) oraz naczepy K. o nr rej. (...). Jechał sam od strony Ś.. Na ul. (...) zamierzał skręcić w lewo w ulicę serwisową do magazynów (...) pod adres ul. (...). Obwiniony poruszał się pojazdem należącym do firmy (...), w której jest zatrudniony. Właścicielką firmy oraz samochodu ciężarowego jest B. P.. Pojazd członowy był ubezpieczony w firmie (...). Na skrzyżowaniu przed wykonaniem zamierzonego skrętu do magazynów zatrzymał się z uwagi na fakt, iż na sygnalizatorze paliło się czerwone światło dla jego kierunku jazdy. Po włączeniu się na sygnalizatorze zielonego światła obwiniony ruszył i rozpoczął manewr skrętu w lewo. W tym samym czasie i miejscu z ulicy serwisowej, w którą skręcał obwiniony ruszył – inny niezidentyfikowany pojazd członowy po czym zatrzymał się z uwagi na sygnał czerwony nadawany na sygnalizatorze. Pojazd ten zablokował obwinionemu możliwość wjazdu w ulicę serwisową. Obwiniony zatrzymał się więc na skrzyżowaniu. W tym samym miejscu i czasie na przeciwległej ulicy serwisowej stały dwa samochody z uwagi na światło czerwone dla ich kierunku jazdy. Pierwszym pojazdem – marki P. (...) o nr rej. (...) kierował pokrzywdzony P. S.. Pokrzywdzony jechał sam i poruszał się w kierunku miejscowości Ś.. Bezpośrednio za nim samochodem marki C. o nr rej. (...) poruszała się I. F., która jechała z dzieckiem. Po włączeniu się zielonego światła dla kierunku jazdy pojazdów P. i C. oba pojazdy ruszyły i wjechały na skrzyżowanie. P. S. zatrzymał się na skrzyżowaniu z uwagi na brak możliwości przejazdu. Drogę zablokował mu pojazd członowy obwinionego. Pokrzywdzony zatrzymał swój samochód w odległości ok. 2 metrów od ciągnika siodłowego V.. W pewnym momencie niezidentyfikowany pojazd członowy zjechał ze skrzyżowania i wówczas obwiniony chcąc opuścić skrzyżowanie ruszył z miejsca i uderzył w samochód pokrzywdzonego. Przed kolizją widząc ruch pojazdu obwinionego P. S. użył sygnałów dźwiękowych. W. J. uderzył prawą przednią częścią ciągnika siodłowego V. w lewy bok części przedniej pojazdu P.. Obaj kierujący wysiedli ze swoich samochodów, a po stwierdzeniu uszkodzeń wjechali pod posesję przy ul. (...). Pokrzywdzony zadzwonił po policję.

Na miejsce zdarzenia przyjechały dwa patrole policji. Obaj kierujący byli trzeźwi.

Wskutek tego zdarzenia w ciągniku siodłowym V. prawy przód zderzaka został zerwany z zaczepów, zarysowaniu uległa powłoka lakiernicza w prawym przodzie zderzaka, który uległ także pęknięciu. W samochodzie P. wgniecone zostało lewe przednie nadkole oraz lewe drzwi przednie. Nadto zarysowany został lewy przedni reflektor i powłoka lakiernicza przedniego zderzaka z lewej strony.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o częściowe wyjaśnienia W. J. (k. 11v,48v-49), zeznania pokrzywdzonego P. S. (k. 8-8v,49v-50v), zeznania świadków : I. F. (k. 9-9v59v-60), oraz A. S. (k.67v), ustną i pisemną opinię biegłego J. M. (k. 158v-160v ,k. 102-127) oraz dowody nieosobowe w postaci: protokołów oględzin uszkodzeń pojazdów (k. 2), protokołów z przebiegu badania trzeźwości (k.3-4, zapytania o wykroczenia drogowe obwinionego (k. 22), akt szkody (k. 53-54), informacje z Zarządu Dróg i Mostów w L. k. (70-75, 93-95,96-99),

Obwiniony W. J. nie przyznał się do dokonania zarzuconego mu czynu. W toku czynności wyjaśniających początkowo odmówił składania wyjaśnień. W trakcie drugiego przesłuchania wyjaśnił, iż jechał od strony Ś. i zatrzymał się na skrzyżowaniu na ul. (...) z uwagi na czerwone światło, z zamiarem skrętu w lewo. Gdy zapaliło się zielone światło podjął dalszą jazdę, wjechał na skrzyżowanie i ponownie się zatrzymał, gdyż z miejsca, w które chciał wjechać wyjeżdżał inny pojazd ciężarowy i zablokował mu możliwość przejazdu. Po kolejnej zmianie świateł samochód pokrzywdzonego jadący z jego prawej strony również wjechał na skrzyżowanie, choć było ono nieprzejezdne. Przed Sądem podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia i dodał, iż poruszał się zespołem pojazdów o łącznej długości 17 metrów. Chciał skręcić z ul. (...) do posesji gdzie znajdują się magazyny (...). Gdy dla niego zwolnił się przejazd po odblokowaniu wjazdu przez niezidentyfikowaną ciężarówkę rozpoczął kontynuowanie jazdy i doszło do zderzenia

z samochodem pokrzywdzonego, którego nie widział po swojej prawej stronie. Uderzenie nastąpiło w prawy róg samochodu. Obwiniany wyjaśnił, iż poruszał się pojazdem należącym do B. P.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego są wiarygodne w zakresie twierdzeń co do czasu i miejsca kolizji oraz w zakresie w jakim relacjonuje on sytuację panującą na krótko przed zaistnieniem kolizji drogowej. W tym zakresie nie budzą one najmniejszej wątpliwości Sądu znajdując oparcie w zeznaniach pokrzywdzonego i świadka I. F..

Za polegające na prawdzie należało także uznać wyjaśnienia obwinionego odnoszące się do zachowań kierujących pojazdami biorącymi udział w kolizji przed jej zaistnieniem.

Odrzucić należy je w pozostałym zakresie, zwłaszcza, gdy podaje, iż nie widział kierującego samochodem P. i to pokrzywdzony swoim zachowaniem doprowadził do zaistnienia kolizji. Są one w tej części sprzeczne z zeznaniami P. S., który konsekwentnie podawał zarówno w toku czynności wyjaśniających jak i podczas przesłuchania przed Sądem, iż w momencie zderzenia pojazdów jego samochód nie był w ruchu.

W ocenie Sądu zeznania P. S. są szczerze, stanowcze i uznać należy je za wiarygodne. Pokrywają się one także z zeznaniami I. F. – kierującej samochodem C., która była naocznym świadkiem zaistniałej kolizji. Sąd dał im wiarę w całości, a z uwagi na to, iż pochodzą od osoby obcej zarówno dla obwinionego jak i dla pokrzywdzonego oraz cechuje je pełny obiektywizm i stanowią istotną wartość dowodową. P. S. jak i świadek I. F. wskazują zgodnie na czas i miejsce kolizji oraz opisują sytuację panującą na drodze i podjęte manewry, a także zachowania kierujących pojazdami uczestniczącymi w zdarzeniu. Ich relacja pokrywa się w zasadzie w pełni z wyjaśnieniami obwinionego. Także zeznania I. F. i pokrzywdzonego oraz wyjaśnienia W. J. opisujące zachowania kierującego niezidentyfikowanym pojazdem ciężarowym wyjeżdżającym z drogi serwisowej przy ul. (...) są spójne i wzajemnie się nie wykluczają.

Co do zasady wyjaśnienia obwinionego i zeznania wskazanych świadków nie zawierają istotnych sprzeczności. Naoczny świadek oraz pokrzywdzony i obwiniony opisują przebieg zdarzenia w podobny sposób.

Przesłuchany w charakterze świadka funkcjonariusz Policji, który przybył na miejsce zdarzenia – A. S. w zeznaniach przed Sądem podał, iż nie przypomina sobie zdarzenia i potwierdził okoliczności zawarte w sporządzonej przez niego notatce urzędowej. Dokonując oceny jego zeznań Sąd uznał je za wiarygodne co do treści zawartych w notatce urzędowej, choć niewiele wnoszą one do sprawy. Nie były one także kwestionowane przez żadną ze stron.

Dokonując oceny zeznań świadka B. P. Sąd obdarzył je walorem wiarygodności w całości, albowiem okoliczności w nich przytoczone nie były kwestionowane, zaś jej relacja dotyczy zatrudnienia obwinionego i ubezpieczenia pojazdu którym się poruszał.

Istotnym dowodem w niniejszej sprawie są opinie biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego J. M.. Sąd w całości przyznał przymiot wiarygodności opinii pisemnej biegłego, która nie zawiera błędów w rozumowaniu logicznym, jest bardzo szczegółowa, i w sposób przystępny wyjaśnia kwestie będące przedmiotem opiniowania poddając się pełnej weryfikacji. Biegły nadto ustnie opiniował na rozprawie przed Sądem. Sąd przyjął opinie biegłego w całości i przedstawione w niej parametry ruchu i zderzenia pojazdów.

J. M. wskazał, iż nieprawidłowości popełnili obydwaj uczestnicy kolizji. Obwiniony wznowił bowiem jazdę na skrzyżowaniu w sytuacji w jakiej przed nim znajdował się częściowo widoczny pojazd P.. Pokrzywdzony zaś wjechał na skrzyżowanie w sytuacji, gdy nie opuścił go jeszcze pojazd członowy V. i zatrzymał się na torze ruchu ciągnika siodłowego samochodu obwinionego. W opisanej sytuacji pokrzywdzony pomimo wyświetlania się zielonego światła winien powstrzymać się od wjazdu na skrzyżowanie, na którym stał pojazd ciężarowy kierowany przez obwinionego. Pokrzywdzony wjechał jednak na skrzyżowanie i zatrzymał się na torze ruchu pojazdu ciągnika siodłowego V..

Obwiniony w takiej sytuacji drogowej nie powinien wznowiać jazdy, gdyż samochód P. był dla niego obiektywnie widoczny - przynajmniej częściowo.

Jako wiarygodne ocenić należy załączone do akt sprawy dowody z dokumentów. Zostały one sporządzone prawidłowo, zgodnie z obowiązującymi przepisami i przez uprawnione do tego organy i osoby, w granicach ich kompetencji oraz w przewidzianej formie, a ich prawdziwość i autentyczność nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

W tak ustalonym stanie faktycznym stwierdzić należało, że obwiniony dopuścił się czynu z art. 86 § 1 kw.

Strona przedmiotowa tego wykroczenia polegała na tym, że kierując zespołem pojazdów obwiniony nie zachował należytej ostrożności i wznowił jazdę na skrzyżowaniu w sytuacji, gdy przed nim znajdował się częściowo widoczny pojazd P. przez co najechał na w/w pojazd powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Dla bytu zarzucanego mu czynu konieczne byłoby ustalenie, że w tej konkretnej sytuacji drogowej nie zachował należytej ostrożności, w wyniku czego spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Niezachowanie należytej ostrożności wyraża się na ogół w nieprzestrzeganiu zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym – tak zawartych w przepisach dotyczących ruchu na drogach jak i nie zawartych w nich wprost, lecz wynikających z istoty bezpieczeństwa w ruchu (M.Bojarski, W.Radecki, Kodeks wykroczeń. Komentarz, Warszawa 1998, s.310 - 312). "Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego" polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego (R.A. Stefański, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, Gdańsk 2005, t.11 do art. 3). Obwiniony znajdując się bowiem na środku skrzyżowania, które blokował i nie mając możliwości obserwowania sygnalizacji świetlnej winien zachować ostrożność i należyście obserwować jezdnię przed wznowieniem jazdy.

Strona podmiotowa wykroczenia cechowała się brakiem umyślności albowiem obwiniony sądził, że ma możliwość bezpiecznego opuszczenia skrzyżowania.

Stopień winy obwinionego nie jest znaczny albowiem także drugi uczestnik zdarzenia popełnił nieprawidłowości kierując pojazdem.

Stopień społecznej szkodliwości tego czynu nie jest znaczny. Mimo popełnionych nieprawidłowości przez obwinionego jego zachowanie nie pociągnęło za sobą żadnych poważnych następstw.

Przystępując do wymierzenia W. J. kary za czyn, którego się on dopuścił Sąd oparł się na dyrektywach określonych w treści art. 33 kw. Określając wysokość kary Sąd wziął pod uwagę okoliczności łagodzące jak nieumyślność jego zachowania oraz nieznaczny stopień winy i społecznej szkodliwości czynu.

W świetle powyższych okoliczności wymierzona obwinionemu kara w postaci grzywny spełni swoje cele a jednocześnie nie będzie dla sprawcy zbyt uciążliwa. W ocenie Sądu grzywna w wysokości dwustu złotych będzie dolegliwością współmierną do wagi zawinienia sprawcy i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Kara współmierna – a więc sprawiedliwa zazwyczaj najlepiej realizuje cele kary w zakresie społecznego oddziaływania. Chodzi tu nie tylko o „prymitywne” odstraszenie, ale przede wszystkim o ugruntowanie w społeczeństwie przekonania, że popełnienie wykroczeń spotyka się z należyłą reakcją organów orzekających (M. Bojarski, W. Radecki , Kodeks Wykroczeń z Komentarzem, W-wa 1995). Kara taka najlepiej też realizuje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do ukaranego. Idzie tu o powstrzymanie go od popełnienia kolejnych wykroczeń w przyszłości.

W intencji Sądu tak orzeczonej kara winna zadośćuczynić wszystkim dyrektywom, o jakich stanowi przepis art. 33 § 1 kw.

Zasądzenie od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwoty trzydziestu złotych tytułem opłaty oraz kwoty pięciuset złotych tytułem częściowego zwrotu poniesionych wydatków uzasadniają przepisy art. 118 § 1 i 3 kpw jak też art. 3

ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 stawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Z przytoczonych wyżej względów, na podstawie powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji.